

nieuwsbrief

Jaargang 18 | nummer 6 | december 2013

in deze nieuwsbrief:

- *Made in Hong Kong – armoede en sociale strijd*
- *Rwandese vluchtelingen dupe van uitspraak president Tanzania*
- *Haïtianen moderne slaven in Dominicaanse Republiek*

De grote uitdaging!

Alle projecten die XminY steunt worden enkel en alleen gefinancierd door particuliere donaties. Er is bewust gekozen om geen geld van de overheid of bedrijfsleven aan te nemen. Op die manier kan XminY altijd een onafhankelijke koers varen. Ieder jaar is het opnieuw een grote uitdaging om te zorgen dat er voldoende inkomsten zijn.

Dankzij zo'n 3000 trouwe donateurs lukt het meestal om ieder jaar net genoeg binnen te krijgen. Dit jaar merken we helaas de stevige gevolgen van de financiële crisis. Bijna wekelijks krijgen we twee of meer opzeggingen binnen vanwege donateurs die hun baan verliezen. Enkele jaren geleden heeft XminY al hard moeten vechten voor z'n voortbestaan. Dat is toen goed afgelopen. Maar door de gevolgen van de crisis, dreigt de toekomst opnieuw aan een zijden draadje te komen hangen.

Iedere organisatie heeft sowieso een natuurlijk verloop van donateurs. Normaal zijn er ongeveer 150 tot 200 nieuwe donateurs per jaar nodig om dit verloop op te vangen. Als gevolg van de crisis zal dat getal dit jaar waarschijnlijk een stuk hoger uitvallen. Tegelijk heeft XminY geen grote reclamebudgetten voor dure wervingscampagnes; wij geven liever zoveel mogelijk geld aan de gesteunde groepen

Hierom vragen we aan alle donateurs, vrijwilligers en sympathisanten of zij willen helpen met het rondsturen van een wervingsmail naar vrienden, familie en bekenden. Als iedereen meehelpt, hoeft het slechts een paar minuten van ieders tijd te kosten en kan het voor XminY daadwerkelijk een wereld van verschil maken. We hopen van harte op uw hulp!

Heeft u nog geen e-mail ontvangen? Stuur u mij dan alstublieft een e-mail!

Rutger van den Dool, Rutger@xminy.nl

Made in Hong Kong – armoede en sociale strijd

Een land, twee systemen – dat was het motto waaronder het kapitalistische Hong Kong in 1997 met het communistische China samenging. Ondertussen delen ze al lang hetzelfde kapitalistische systeem.

Niet dat er geen verschillen zijn tussen de twee regio's. In Hong Kong is er nog steeds meer ruimte om je mening te uiten dan op het Chinese vasteland. Maar de verschillen zijn niet zo absoluut als wel eens wordt voorgesteld. Ook voor de overdracht in 1997 was Hong Kong bepaald geen model-democratie. Voor 1997 werd slechts de helft van de zetels in het stadsparelement verkozen met algemene stemmen. Ook na 1997 bleef de werkelijke macht in handen van de gou-

verneur van Hong Kong, nu een die aangewezen wordt door Peking.

Voorbeeld

In de jaren tachtig hadden de bazen van de Chinese Communistische Partij het al over 'leren van Hong Kong' – en daarmee bedoelden ze niet leren van de (beperkte) democratie of vrijheid van meningsuiting in de Britse kroonkolonie. Het na te volgen voorbeeld was het succesvolle kapitalisme aldaar. De partijbazen in Peking, op zoek naar investeerders in Chinees kapitalisme, sloten een bondgenootschap met de kapitalistische Mandarijnen in Hong Kong.

Winstgevend

Tegenwoordig is de stad een van de belangrijkste financiële draaischijven ter wereld. Ook erg winstgevend is de speculatie op onroerend goed in een van de meest dichtbevolkte gebieden ter wereld. Hong Kong werd ooit bejubeld door de neoliberale goeroe Milton Friedman als 's werelds grootste experiment in vrije marktkapitalisme. Ook nu, onder bewind van de Communistische Partij, scoort Hong Kong in de top vijf van de 'meest vrije markteconomieën' samengesteld door de rechtse Amerikaanse Heritage Foundation.

Inkomenskloof

Het resultaat is er naar: de stad staat in de top vijf van meeste miljonairs per hoofd van de bevolking terwijl sinds decennia 15 tot 20 procent van de mensen onder de armoedegrens leeft. Hong Kong stond ooit bekend als fabrikant van goedkope consumptieartikelen maar deze sector is sterk afgenomen, nog maar zo'n 10 procent van de arbeidsbevolking werkt in de fabriek. De meeste mensen hebben vaak slecht betaalde baantjes in de servicesector. Toen de regering vorig jaar voor het eerst officieel het armoedecijfer vaststelde kwam dit op bijna 20 procent.

Legaal protesteren

Naarmate Hong Kong en het Chinese vasteland naar elkaar toe

groeien, verenigd in autoritair kapitalisme, groeien ook contacten tussen activisten uit de twee gebieden. Soms gebruiken activisten uit het vasteland de relatieve vrijheid in Hong Kong om bijeenkomsten te organiseren of proberen activisten uit Hong Kong op discrete wijze mensen op het vasteland te organiseren. Maar ook gaan mensen uit Hong Kong in de stad zelf de straat op. In Hong Kong is het nog steeds mogelijk om legaal tegen de regering te protesteren. Toen internationale delegaties van sociale bewegingen in 2005 afreisden naar Hong Kong voor grote anti-WTO protesten was dit een bron van inspiratie voor lokale activisten. De protesten leidden tot de formatie van verschillende nieuwe groepen in Hong Kong.

Occupy Hong Kong

Schendingen van arbeidsrechten en armoede zijn twee van de belangrijkste thema's waar activisten in de stad zich de laatste jaren op richten. Activisten in wijkcomités, sociale bewegingen – Hong Kong had z'n eigen Occupy - en organisaties die opkomen voor de arbeidsrechten hebben vergelijkbare eisen: aanpak van de armoede, een eerlijker belastingstelsel en respect voor rechten van arbeiders en democratische vrijheden.

XminY steunt geregeld groepen in Hong Kong. Helaas kunnen we vanwege de veiligheid van deze groepen hen niet bij naam noemen. Vandaar dat we hier in algemene zin schrijven over deze projecten.

Rwandese vluchtelingen dupe van uitspraak president Tanzania

Rwandese vluchtelingen in Tanzania worden onwettig en onmenselijk uitgezet. Aanleiding hiervoor is een actie van de Tanzaniaanse president Kikwete. Hij stelde de president van Rwanda voor om te onderhandelen met de Hutu-rebellengroep FDRL, waardoor er een einde zou komen aan het conflict tussen de rebellen en de Rwandese regering dat al negentien jaar duurt*. De Rwandese gemeenschap vond dit een schokkende en foutieve aanbeveling en eiste excuses van Kikwete. Hij weigerde en besloot bovendien dat alle Rwandezen die in Tanzania wonen het land moeten verlaten.

Operatie Tornado

Onder de naam 'Operation Kimbunga' (Operatie Tornado) worden Rwandese inwoners door overheidsagenten uit hun huizen gesleurd en naar de Rwandese grens gebracht. Iedereen die ook maar ergens van Rwandese afkomst is, heeft een probleem, een Rwandees uiterlijk is al genoeg om opgepakt en uitgezet te worden, terwijl het huis in de fik gestoken wordt en eigendommen worden ingenomen. Aan de Rwandese grens wordt een groot deel van deze uitgezette personen vervolgens geweigerd omdat ze niet van Rwandese afkomst zijn. Het gevolg is enorme vluchtelingenkampen aan de grens omdat de vluchtelingen in beide landen burgerschap ontzegd wordt.

Een menselijke behandeling

De groep Kikundi cha Kutunza na Kuboresha Mazingira Mwenge (KKKMM) waakt over mensenrechten op alle niveaus van de samenleving. De groep eist dat deze mensenrechten gewaarborgd worden tijdens het uitzetten van vluchtelingen. Om dit te bereiken wordt er informatie verspreid aan de gemeente en is er juridische bijstand voor uitgezette vluchtelingen. Ook degenen die de uitzetting uitvoeren worden door de groep achter de broek gezeten om de rechten van vluchtelingen te waarborgen.

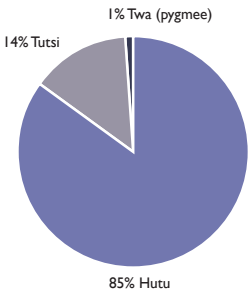
Rwanda na 1994

De vluchtelingenstroom uit Rwanda kwam na de volkerenmoord in 1994 op gang. Vele Rwandezers, zowel Hutu's als Tutsi's, vluchtten de grens over naar onder andere de Democratische Republiek Congo. Een aantal van de extremistische Hutu-milities hergroepeerden zich in de vluchtelingenkampen en bonden de strijd aan met andere versplinterde rebellengroepen van Congolese makelij. Zo begon een smerige strijd die vandaag de dag voornamelijk gaat om de natuurlijke rijkdommen van Oost-Congo.

*De FDRL (Forces Démocratiques de Libération du Rwanda), bestaat sinds 2000 en komt voort uit de ALiR (Army for the Liberation of Rwanda). Het FDRL bestaat uit etnische Hutu's die zich tegen het Tutsi bewind in hun thuisland Rwanda hebben gekeerd. Dit zijn de moordenaars van 1994, de Interahamwe milities, gevlucht toen een Tutsi leger onder leiding van Paul Kagame vanuit het noorden oprukte om de genocide tot een einde te brengen. Deze Hutu 'vluchtelingen' werden vervolgens gevoed en verzorgd in vluchtelingenkampen over de grens waar ze hun kans afwachten om 'het werk af te maken' (Alle Tutsi's te doden, zodat het land weer van hun is). Met deze voortdurende dreiging van vlak over de grens voor getraumatiseerde overlevenden die maar een klein deel van de daders berecht zien, ligt het voorstel van Kikwete uitermatige gevoelig.

XminY steunt KKKMM met € 650,-

Rwanda's bevolkingsgroepen:

Tijdslijn

6 APRIL 1994	VANAF 7 APRIL 1994	4 JULI 1994	13 JULI 1994	1994-2003	NA 2003	ANNO NU
Het vliegtuig waar de Rwandese president Habyarimana en de Burundese president Cyprien Ntaryamira in zitten, crasht. Veel Hutu's geloven dat het vliegtuig is neergehaald door Tutsi's, en gebruiken het als een startschot om de tot in de puntjes voorbereide genocide te laten losbarsten.	Meer dan 800.000 Tutsi's, gematigde Hutu's en een groot deel van de Twa (pygmees) bevolking wordt omgebracht in een 100 dagen durende massale genocide, aangezet door de Hutu militie Interahamwe en Rwandese gewapende groepen.	RPF (Rwandan Patriotic Front), geleid door Paul Kagame, rukkt vanuit buurland Oeganda op tot aan de hoofdstad Kigali en maakt op 18 juli een einde aan de genocide. Paul benoemt zichzelf tot de nieuwe president van Rwanda.	Een enorme vluchtelingenstroom komt op gang, voor een groot deel vluchtelingen die hebben deelgenomen aan de genocide. Over de grens in Congo hergroeperen zij zich in de vluchtelingenkampen die door de internationale hulporganisaties in allerijl worden ingericht.	Afrika's Eerste Wereldoorlog. In de jaren hierna breekt een burgeroorlog uit in Oost-Congo. Miljoenen burgers laten het leven in de strijd tussen allerlei milities, overblijfselen van de Interahamwe, Congolese rebellen, het Congolese leger en nog wat versplinterde groepen die ook strijden voor de bodemschatten in dit gebied.	Pogingen vanuit de Congolese regering en Rwanda om de FDRL samen te bestrijden lopen op niets uit. Bovendien zijn er vele versplinterde groepen die door het rijke Oost-Congolese gebied al plunderend en verkrachtend hun slag proberen te slaan.	Deze situatie geldt tot op heden, met miljoenen burgerslachtoffers als gevolg. In Congo blijft de strijd woeden, maar ook in Rwanda is de situatie explosief: 1994 is weliswaar de grootste genocide geweest, maar in de afgelopen decennia hebben grote afslachtingen plaatsgevonden, waarbij zowel Hutu als Tutsi slachtoffers en daders vielen.

XminY steunde onlangs ook

€ 1100,- Forum en demonstratie waterrechten Colombia	€ 1000,- Acties tegen WTO top Indonesië	€ 750,- Training van activisten Rusland en Oekraïne	€ 420,- Protesten tegen uraniummijn Tanzania
--	---	---	--

Haitianen moderne slaven in Dominicaanse Republiek

Haïti kent een geschiedenis van kolonialisme, geweld en chronische politieke instabiliteit. Ook wordt het land met regelmaat geteisterd door natuur rampen als overstromingen en orkanen. Of de verwoestende aardbeving uit 2010, waarbij 1,5 miljoen mensen hun huis verloren. Tel hier de enorme corruptie onder ambtenaren bij op en het is niet verwonderlijk dat economische ontwikkeling uitblijft en veel Haïtianen op zoek gaan naar geluk in buurland de Dominicaanse Republiek. Maar op een warm welkom hoeven de Haïtianen niet te rekenen.

Gevaarlijke vreemdelingen

Veel Haïtianen komen als arbeidsmigrant terecht op de *bateyes*, Dominicaanse suikerplantages waar onder erbarmelijke omstandigheden geleefd en gewerkt wordt. Uitbuiting, ondervoeding en geweld zijn er aan de orde van de dag, om nog maar te zwijgen over de ontbrekende voorzieningen. Ondanks dat de Haïtianen het zware werk doen wat de Dominicanen niet willen doen, weigert de Dominicaanse regering de Haïtianen als burgers te erkennen. En zonder documenten kunnen de arbeidsmigranten geen aanspraak maken op hun rechten. Het is niet duidelijk hoeveel Haïtianen zich in de Dominicaanse Republiek bevinden. De cijfers zijn politiek gekleurd en lopen uiteen van 500.000 tot 1,5 miljoen.

Populistische politici in de Dominicaanse Republiek schilderen de Haïtianen graag af als gevaarlijke vreemdelingen.

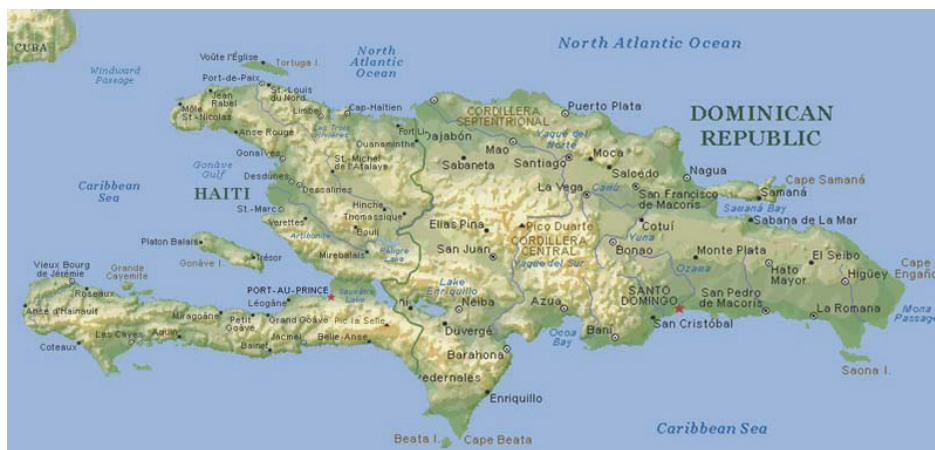
Zo wordt de grens tussen beide landen door de Dominicanen 'de slechte oversteek' (*el mal paso*) genoemd. De onmenselijke behandeling van de Haïtianen is extra schrijnend omdat de Dominicanen zelf heel goed weten hoe het is om ongewenst te zijn. Want ook zij zijn in hun zoektocht naar geluk massaal geëmigreerd. En in de Verenigde Staten, Puerto Rico en Europa werden ook zij meestal niet met open armen ontvangen.

Burgerwacht

De Haïtianen zijn steeds meer te vinden in de stedelijke gebieden waar zij werkzaam zijn in bijvoorbeeld de bouw- en schoonmaaksector. Maar met name Haïtiaanse vrouwen voelen zich niet veilig in de hoofdstad Santo Domingo. Regelmatig worden zij blootgesteld aan discriminatie en geweld. Deze negatieve sfeer wordt versterkt doordat de Haïtianen in het politieke debat nogal eens afgeschilderd worden als baantjespikkers.

Er is ook een lichtpuntje. Want te midden van het geweld in de hoofdstad is de organisatie Ontwikkeling van Haïtiaanse Migrantenvrouwen en Familieleden (ODEMIHF) in het leven geroepen, die zich inzet tegen discriminatie en uitbuiting van Haïtiaanse vrouwen en hun familie. Geweld tegen vrouwen is een groot probleem in de hoofdstad en staat niet op de politieke en sociale agenda. De groep organiseert bijeenkomsten met verantwoordelijke instanties en onder de noemer 'Stop geweld tegen vrouwen' werd een manifestatie georganiseerd. Om het leven van Haïtiaanse vrouwen concreet veiliger te maken is er een burgerwacht opgericht, die direct bescherming kan bieden. Het is een bescheiden begin, maar hopelijk zijn hiermee de eerste stappen gezet naar een betere positie van alle Haïtianen in de Dominicaanse Republiek.

XminY steunt deze organisatie met €1000,-

Brazilië

€ 1100,-

Free Pass Movement

De Braziliaanse Free Pass Movement (Movimento Passe Livre, MPL) ontstond in 2005 om gratis openbaar vervoer voor studenten mogelijk te maken. Geleidelijk groeide de beweging tot een nationale strijd voor toegankelijk openbaar vervoer voor alle Brazilianen.

Eten of de schoolbus betalen

De afgelopen jaren heeft er binnen Brazilië een enorme volksverhuizing plaatsgevonden. Veel arme boeren verhuisden naar de stad op zoek naar werk. Ook vond er een explosieve bevolkingsgroei plaats. Hierdoor ontstonden 'favelas', sloppenwijken aan de rand van de stad. Sociale voorzieningen zijn er nauwelijks. Het eerste de beste ziekenhuis is drie uur reizen en het gebeurt niet zelden dat gezinnen moeten kiezen tussen een bord eten of het betalen van de schoolbus.

Oneerlijke verdeling

Afgelopen zomer leidde de MPL de opstand van de bevolking tegen de tariefsverhogingen in het openbaar vervoer. De protesten sloegen zelfs over naar het buitenland. Brazilianen in Dublin en New York gingen de straat op om hun landgenoten te steunen. En met succes, want onder andere in de steden Rio de Janeiro en São Paulo gingen de verhogingen niet door. Ondanks het succes zijn de Brazilianen ervan doordrongen dat de kwestie rond het openbaar vervoer symbool staat voor een veel groter probleem: de oneerlijke verdeling van rijkdom.

WK voetbal

Terwijl er bezuinigd moet worden op gezondheidszorg en onderwijs, worden er miljoenen uitgegeven aan het ophanden zijnde WK voetbal en de Olympische Zomerspelen. De protesten gaan dan ook door, maar het onderwerp is veranderd. De Brazilianen eisen van de regering dat er minder wordt bezuinigd en dat er hard wordt opgetreden tegen corrupte ambtenaren.

Turkije

€ 1200,-

Bescherm de noordelijke bossen!

KOS (Kuzey Ormanlari Savunmasi - Bescherm de noordelijke bossen) wil de laatste stukjes natuur van Istanboel beschermen en voorkomen dat deze veranderen in bouwplaatsen. De vrijwilligersorganisatie strijdt nu tegen de aanleg van een derde brug en de bedreiging van de noordelijke bossen.

Flexibele groepen

Na de protesten in het Taksim Gezipark ontstonden er veel nieuwe initiatieven in Istanboel. Na de definitieve ontruiming trokken bewoners zich terug in hun wijken. Maar ze bleven niet stil zitten. Vele bijeenkomsten werden georganiseerd en nieuwe actiegroepen gevormd. Kenmerk van deze groepen is dat ze veel flexibeler zijn dan eerst. Niemand laat zich meer beperken door oudere ideologieën en organisaties. De groep KOS is ook rond deze tijd opgericht en is bijzonder door het veelzijdige karakter van haar leden. Activisten staan naast vakbondsleden en buurtbewoners. KOS-woordvoerder Deniz Özgür: „Mensen met verschillende ideologieën, maar met hetzelfde doel, komen samen om actie te voeren.”

Groter geheel

Ook in de toekomst heeft de groep nog acties in de koker. 'Het graven van een nieuw kanaal tussen de Zwarte en de Egeïsche Zee, Canal-Istanbul, is begonnen en er zijn ook vergoederde plannen voor een derde vliegveld.' De plannen staan niet op zichzelf maar zijn de uitkomsten van een liberale koers die ingezet is door de Turkse overheid. Zowel de strijd tegen city-planning van het Taksim-plein als het behoud van deze natuurgebieden zijn onderdeel van een groter protest tegen dit gedachtegoed. Daarom blijft KOS actief, zowel in de bossen als in de buurt- bijeenkomsten, om de misstanden aan het publiek kenbaar te maken.

Nederland

€ 600,-

Beveiliging? Niet voor jou

G4S is een bekend beveiligingscollectief in Nederland. We zien de medewerkers op straat, in gemeentehuizen, ziekenhuizen of universiteiten. Ze zijn er voor ieders zekerheid. Althans, zolang je aan de juiste kant staat.

Technologie

Weinig mensen weten dat G4S een groot internationaal beveiligingsbedrijf is. G4S bewaakt niet alleen maar gebouwen, maar ook grenzen. Het bedrijf verkoopt technologie waarmee grenzen en gevangenissonder controle worden gehouden. Het maakt ze daarbij niet uit of de technologieën verantwoord worden ingezet. Hoewel G4S zegt mensenrechten te waarborgen, blijkt in praktijk juist dat deze door hun klanten verwaarloosd worden.

Kindgevangenen

G4S is door de Israëlische overheid benaderd om Kele Ofer te bewaken. Dit is een gevangenis in de buurt van de Palestijnse stad Ramallah, in 1988 door Israël gebouwd om gevangenen van de eerste intifada onder te brengen. Na een sluiting zitten er sinds 2002 weer Palestijnse gevangenen, waaronder kinderen. De gevangenis staat bekend om martelingen.

TU Delft

In navolging van internationale acties start DocP (Diensten en Onderzoek Centrum Palestina) een campagne tegen G4S in Nederland. Deze richtte zich in de afgelopen maanden op de Technische Universiteit Delft die samenwerkt met G4S. Juist doordat er veel Palestijnse studenten en onderzoekers door Israël gevangen worden gehouden, is de samenwerking door een universiteit met het beveiligingsbedrijf absurd. Door enkel de technologieën te leveren lijkt G4S op het eerste gezicht onschuldig aan de mensenrechtenschendingen van Israël. Maar een bedrijf dat veiligheid voorop stelt, hoort zijn verantwoordelijkheid te nemen. In de afgelopen maanden heeft DocP deze verantwoordelijkheid van G4S publiekelijk aangekaart. Met succes: TU Delft heroverweegt haar samenwerking met het beveiligingsbedrijf.